

Jeg, at, dersom man ønsker en Fyldestgjørelse for de Uttringer, der ere fremkomne, uagtet jeg ikke i bløse kan see nogen personlig Fornærmelse, saa kan det skee derved, at en saadan Udtalelse her finder Sted og derefter afstrykt i Rigsdagstidenden forelægges Offentligheden.

Ischærning: Jeg betragter de brugte Uttringer paa ingen Maade som en personlig Fornærmelse, men jeg betragter dem som en urigtig Maade at behandle Rigsdagen paa. Betragtede jeg dem som en personlig Fornærmelse, kunde man faae Dypreisning derfor; men, som bemærket, jeg betragter dem ikke som en personlig Fornærmelse, og vi skulle saaledet som muligt bringe de personlige Fornærmelser herind. — Det er Rigsdagen, som det ikke gaaer an at forhandle med paa denne Maade. Den ærede Minister skylder idetmindste at være her tilstede med de $\frac{2}{5}$, naar han stiller Sagen paa denne Maade; kan han gaae ud af Døren med de $\frac{2}{5}$, saa lad ham gjøre det. Det ærede Ministerium maa lægge Mærke til, at, naar det mener det ærligt og vel med Landet i denne Overgangstid, skal det ikke gjøre Overgangen umulig ved hvert Dieblak at lade os mærke Banfælighederne ved Forholdene, som vi ikke have skabt. Vi række daglig Haanden til for at gjenneføre Forholdet med Lempe, men daglig lægger Ministeriet os Hindringer i veien, for at gjøre os det umuligt (Stemmer: Ja, det er det, Ministeriet vil!); det kan ikke være muligt; det kan ikke være Regjeringens Billie; Regjeringen kan ikke ville skabe her i Landet Misfornøielse og gjensidige Krænkelse (Stemmer: Jo, det ville de!). Nei, det vil Ministeriet ikke gjøre (Stemmer: Det gjør det!) Nei, det vil Ministeriet ikke gjøre, det vil vide at finde Midlerne til at skabe et andet og bedre Forhold. Den ærede Premierminister henviser os til, at vi kunne tale til Offentligheden; men vi sidde ikke her for at forhandle med Offentligheden; Offentligheden hører os kun forhandle med Regjeringen. Det er med Regjeringen, at vi forhandle, og Offentligheden er hertil kun Vidne. Men det er en urigtig Forhandlingsmaade at forlange, at vi skulle tale, naar Manden er fraværende. Det har tidligere været anset for en Feil, at

en fraværende Mand her blev omtalt; men det er en ligesaa stor Feil, naar en Mand gaaer bort, fordi han ikke vil høre, hvad der bliver svaret paa hans Ord.

Premierministeren: Jeg kan ikke indlade mig videre paa denne Sag, der forekommer mig at blive betragtet fra et urigtigt Synspunct.

Mowrad: Jeg haaber, at den høitærede Premierminister vil oplyse Krigsministeren om det aldeles Urigtige og Brange i hans Opfattelse af den politiske Side ved Sagen og Rigsdagens Stilling til Fællesanliggenderne, og jeg er overbevist om, at han ikke vil undlade at meddele Krigsministeren den Belæring, der ikke kunde blive Krigsministeren tildeel, fordi han forlod Salen.

Premierministeren: Jeg kan ikke paa tage mig noget saadant Hverv.

Ischærning: Den høitærede Premierminister er her tilstede ikke for sig, men for Ministeriet. Ministeriet er her tilstede i ethvert enkelt af sammes Medlemmer.

Premierministeren: Jeg er ikke kommen her i Anledning af den Sag, som nylig er bleven forhandlet; jeg er kommen her paa Grund af flere andre Sager, som høre under et af de Ministerier, jeg har den Ære at foresaae, og, at nogen Sag, som angik Ministeriet i dets Heelhed eller Almindelighed, og hvorved Premierministeren havde særligt Kald til at indfinde sig, skulde forhandles, det har været mig aldeles fremmet.

Da Ingen mere begjærede Ordet, fattedes Spørgsmaalet om Lovforslagets Fremme under Afstemning og vedtoges eenstemmigt med 52 Stemmer.

Efter Dagsordenen gif man derefter over til Spørgsmaal om Fremme af Forslag til Lov, angaaende nærmere Bestemmelser om Skolelærernes Lønning og Byrder.

Uden Afstemning vedtoges det, at Lovforslaget skulde nyde Fremme.

Det næste Nummer paa Dagsordenen var